

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 80 0 К 001541 11 Квлз
Бања Лука, 22.12.2011. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Желимира Барића, као предсједника вијећа, др Вељка Икановића, Обрена Бужанина, Драгомира Миљевића и Слободана Милашиновића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибих, у кривичном предмету осуђеног Б. М. због кривичног дјела неовлашћене производње и промета опојних дрога из чл. 224. ст. 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о захтјеву за заштиту законитости његовог браниоца поднесеном против правноснажне пресуде Окружног суда у Бијељини бр. 80 0 К 001541 11 Кжж од 30.6.2011. године у сједници вијећа одржаној дана 22.12.2011. године, донио је

ПРЕСУДУ

Одбија се као неоснован захтјев за заштиту законитости.

Образложење

Правноснажном пресудом Окружног суда у Бијељини бр. 80 0 К 001541 11 Кжж од 30.6.2011. године осуђени Б. М. је оглашен кривим за кривично дјело неовлашћене производње и промета опојних дрога из чл. 224. ст. 1. Кривичног закона Републике Српске (КЗ РС) и осуђен на казну затвора од шест мјесеци.

Против правноснажне пресуде његов бранилац В. Д. адвокат из Б. поднио је захтјев за заштиту законитости због повреде Кривичног закона и повреде одредаба кривичног поступка из чл. 311. ст. 1. тач. г) Закона о кривичном поступку-Пречишћени текст (ЗКП), са приједлогом да овај суд поступи у смислу чл. 355. ЗКП.

Републички тужилац је у писменом одговору предложио да се захтјев одбије као неоснован.

Овај суд је у сједници вијећа размотрио списе кривичног предмета и оцијенивши наводе захтјева нашао:

Захтјев за заштиту законитости није основан.

У захтјеву се тврди да није било основа за читање исказа свједока Б. В., па је поступајући супротно суд онемогућио одбрани да овог свједока унакрсно испита, да је вјештачење мобилног телефона наредио тужилац и провео га законито али свјестан да тај доказ штети оптужби није га предложио за извођење на главном претресу већ је тај доказ изведен као доказ одбране, а такође није предложио доказ о претресу просторија јер и тај доказ штети оптужби.

Супротно оваквим тврдњама захтјева стање списка предмета говори другачије. Свједок Б. В. је позиван на претрес али му се позив због непознате адресе није могао уручити, па је суд више пута судској полицији наредио његово привођење. Према извјештају судске полиције по наредбама није било могуће поступити јер се свједок не налази на адреси из списка, а према сазнањима до којих су долазили он наводно борави на непознатој адреси у Републици С. или у Ц. Г. Тек након тога суд је одлучио да његов исказ прочита, сматрајући да је његов долазак пред суд немогућ. Овакав поступак нижестепених судова потпуно је основан и у складу са овлашћењем које им даје одредба чл. 288. ст. 2. ЗКП. Када поступајући суд након неуспјешне доставе позива свједока на адресу из списка, предузме мјере путем судске полиције да се свједок пронађе и доведе на претрес, па то остане без успјеха јер се не може утврдити боравиште свједока, може се сматрати да се свједок не може пронаћи. То представља основ за одступање од непосредног спровођења доказа из чл. 288. ст. 2. ЗКП и његов исказ се може прочитати.

Околност да тужилац није извео доказ прибављен по својој наредби већ је то учинила одбрана и да ли је тужилац требао извести неки од доказа до кога је дошао у току истраге, а сви ти докази су били доступни одбрани, не може се посматрати као повреда права на одбрану јер странке слободно одлучују о приједлогу доказа које ће извести на претресу пред судом. Овдје је суштина да су сви докази били доступни браниоцу у смислу чл. 55. ЗКП, о чему говори и то да је одбрана предложила вјештачење телефона као свој доказ. Када тужилац не предложи извођење доказа које је прибавио за које одбрана сматра да су значајни за правилно утврђивање одлучних чињеница, а одбрани је омогућен увид у те доказе, тада није повријеђено право осуђеног на одбрану, како то погрешно закључује подносилац захтјева.

Пошто наводи захтјева за заштиту законитости ни у једном дијелу немају основа то је на основу изнијетог Врховни суд је у смислу чл. 354. ЗКП одлучио као у изреци пресуде.

Записничар,
Софија Рибич

Предсједник вијећа,
Желимир Барић

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић